

„Se, Fuglen højt sig svinger
paa sine mørke Vinger.
Vidt skuer den fra Luftens Blaa.
Om alt, hvad skønt og stort den saae,
dens Toner herligt klinger.“

Ikke langt fra Kærsholm kørte de gennem en lille By, Borup, med en Kirke, der var Herregaardens Sognekirke. Ogsaa her var der en Velstand af Fugle, der vidnede om Markernes Overflod. Skarer af Spurve laa og boltrede sig i Vejstøvet. Stære i Tusindtal sad rundt omkring i Trætoppene.

Langsmed Vejen stod en Række Straatagshytter og udstillede uden Blu deres Fattigdom. Bøndergaardene laa mere tilbagetrukkent, omgivne af gamle Æblehaver og med Storkereder paa Taget. Per kendte allerede næsten hvert Hus og hvert Menneske i den lille By. Han var daglig kommen der igennem paa sine Spasereture og havde da undertiden givet sig i Snak med Folk. Det var første Gang i sit Liv, han havde haft Lejlighed til at komme Landboere paa nærmere Hold, og det interesserede ham at høre dem udtale sig om deres Forhold. Det slog ham da, at deres Gaardes høje Prioriteter øjensynlig ikke trykkede dem synderligt. De viste ham rundt paa deres Ejendomme med et lyst, veltilfreds Smil, som om de ikke selv tænkte paa, at den hele Herlighed kun var Laan og Leje. Og adskillige af disse Folk nedstammede dog fra Fædre, der havde haft indtil hundrede Tusinde Sølvdalere paa Kistebunden. Nu taltes der overalt kun om, hvormeget eller hvorlidt en Mand skyldte.

Et Stykke nede paa Skrænten ud mod Engene laa en forfalden Præstegaard. Man kunde fra Landevejen kun se dens tre sodede Skorstenspiber